

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀπρίλην,
πρασινάδα καὶ τριφύλλι.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Ἑπτακόσα κι' ἓνα,
βάγια σκορπισμένα.

Ἄϊγα λόγια πικραμένα ὅτ' αἱ παιδιὰ τὰ σκοτωμένα

Κλαίω κλαίω τὰ παιδιὰ μας, ποῦ ἔχθησαν—συμφορά!
ὅτου Ναυστάθμου τὰ νερά,
τώρα θάλασσα μεγάλη τοὺς ἀνοίγεται γιὰ μνῆμα,
τώρα ἀφροστεφανώνει τὸ γαλάζιο τῆς τὸ κύμα.

Ὅλα ἔαφτηκαν ἀντάμα
σ' ἓναν τάφο γαλανὸν,
κι' ὅλοι τᾶχλαψαν μὲ κλάμμα
τῆς καρδιᾶς ἀληθινό.

Ἐχάθησαν ὅτ' οὐκ αἰθέρα,
ὅτ' ἡς θαλάσσης τὴν ἀλμύρα,
δὲν τὰ σκέπασε παντιέρα,
δὲν τὰ σκέπασε πορφύρα.

Ὅμα κρῖμα τὰ παιδιὰ μας τέτοιος χάρος νὰ τὰ πάρη,
Ὅμα κρῖμα νὰ ματώσουν τοῦ Ναυστάθμου τὰ νερά,
ὅτ' οὐκ αἰθέρα νὰ τὰ στείλουν ὅπου κάθε παλληκάρι
ἀν πεθαίνει γιὰ πατρίδα τόχει δόξα καὶ χαρά.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Μίσα ὅτ' αἱ διοργανώσεις τοῦ στρατοῦ μας καὶ τοῦ
[στόλου]

εἶδες καὶ τὸν Ἀποστόλου,
πρὸ χρόνων ὅτ' οὐκ αἰθέρα τριγυροῦσε κανταδόρος
εἶναι τώρα ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς Ἰταλίας τενόρος;
ἐπῆγες, ἀδελφέ μου, ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς Μπόεμ, ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς Ριγκολέτο;
ἐπῆγες εἰς τὴν Κάρμεν νὰ τὸν ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς σιλιέτο,
ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς Καθβαλερία νὰ τὸν ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς Σαντούτσα,
ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς Παρλαμέντο γιὰ νὰ βλέπης τὸν Πλατούτσα;
Πῶς δὲν ἐπῆγες, βρέ, καθόλου
ν' ἀπολαύσης Ἀποστόλου,

ὅπου ξέρει, καθὼς λένε, τὰ Ταλιάνικα φαρσί;
τόσος κόσμος ἐπῆγε, βλάκα... πῶς δὲν ἦσαν καὶ σύ;
Φ.— Ἀμὲρ σὺ, βρέ Περικλέτο, ποῦ περνᾷς ζωὴ καὶ κότα,
ποῦ λιγόνεσαι γιὰ κἀντο καὶ τρελλαίνεσαι γιὰ νότα,
ἐπῆγες εἰς τὸ Παρλαμέντο νὰ θαυμάσης διαφόρους
πατριώτας θεατρίνους,
καὶ ν' ἀκούσης γκράν τενόρους
καὶ τῆς μόδας τενορίνους;

Μόνο μὲ τὸν Ἀποστόλου
χάσκεις, χάχα τοῦ διαβόλου,
καὶ ἔοδεύεις τὸν παρὰ σου κι' ἄδικα σκοτόνεις ὥραις
γιὰ νὰ βλέπης τῆς Σαντούτσας, γιὰ ν' ἀκούς τῆς Λεονώρας;

Καὶ δὲν πᾶς, μωρὲ σακάτη,
νὰ θαυμάσης τὸν Κορριάτη,
πρώτης τάξεως τενόρο,
ποῦ ὅτ' οὐκ αἰθέρα Βουλευτῶν τὸ κόρο
τρομερῶν σιδηροδρόμων τὰς συμβάσεις τραγουδεῖ,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ
κονθεντσιόνι φερρόβιε, κι' ὅλοι τὰ σκολάτα τρῶνε,
καὶ συζήτησις ἀρχίζει, σὰν νὰ λέμε ντισκουσιόνε;

Πῶς δὲν πᾶς, βρέ ρεμπεσκέρη,
νὰ τὸν ὅτ' οὐκ αἰθέρα μὲ τὸ μαχαῖρι
τόσους νόμους ὅτ' οὐκ αἰθέρα μουμέντο
ἄψε σβύσε νὰ ψηφίση,
καὶ Τορρεαντόρ ἄ τέντο
ἡ Βουλὴ νὰ ξεφωνίση;

Κι' οἱ καὶ μὲν οἱ ντεπουτάτοι
μὲ μισόκλειστο τὸ μάτι
νὰ νυστάζουν καὶ νὰ ρέθουν σὲ παθῶν ὁλονυχτία
γιὰ τὴν νούμερο λεγκάλε, δηλαδὴ τὴν ἀπαρτία;

Καὶ σὰν θέλῃς, Περικλέτο, νέους τόνους μουσικούς,
πῶς δὲν πᾶς ὅτ' οὐκ αἰθέρα τῆς Παρλαμέντο τὸν Σιμόπουλο ν' ἀκούς,
ἄλλον ξακουστὸ τενόρο,
ποῦ ποτὲ τοῦ δὲν φαλτσάρει,

και για του καπνού τον φόρο
τραγουδεί με τόση χάρη:

«Ω λὰ τάσσα ντέλ ταμπάκο!...
μη φωνάζετε περιπάκο,
μὰ του κόμματος τὸ κόρο
τέτοια λέει 'στὸν τενόρο:

Κάρο σινιόρ Σιμόπουλο, μπιζόνια ντάρ οὐν πράντζο,
πὲρ νὸν ἀβέριλ ντέφτισιτ, ἐ πὲρ ἀβέρλ' ἀβάντζο,
πρέπει, Σιμόπουλε, καὶ σὺ νὰ δώσης 'λίγα γεύματα,
σὰν θέλῃς 'στὸ Μπιλάντσιο νὰ βγάξης περισσεύματα.

Μὰ κι' ὁ Ρωμάνος τραγουδεῖ, καὶ μένει Περικλέτο,
ἐκεῖνο τὸ Προξενικὸ κι' ἀθάνατο λιμπρέτο,
καὶ γιὰ τὸ κόρο τῆς Βουλῆς σὰν μὲν βιβάν προσφέρει
αὐγὰ μὲ τσοκολάταις,
ν' ἀντέχουν 'στῆς παλάταις,
ν' ἀντέχουν 'στὸ νυκτέρι.

Καὶ τρῶν οἱ ντεπουτάτοι,
καὶ λέν 'στὸν διπλωμάτη:
Πορτάτε σοκολάτε, κάρο σινιόρ Ρωμάνο,
σὲ νὸν λὰ βόστρα λέτζε λὰ πρεζεντάτε ἰνθάνο,
ἤγουν, σινιόρ Μινίστρο, νὰ γίνῃς γαλαντόμος,
κι' ἂν θέλῃς κι' ὁ 'δικός σου νὰ φιγουράρῃ νόμος,
τράτερνε τσοκολάτα, τράτερνε καὶ τσουρέκι,
κι' ὁρθὸς τοῦτ' ἂ λὰ νότε καθένας μας θὰ στέκη.

Κι' ἐκεῖνος τοὺς λέει:
ἀμίτσι μιῖ,
κανένας μὴ φύγῃ, καὶ τοῦτ' ἂ λὰ νότε
εἰς βάρος μου τρῶτε.

Καὶ δὸς του σεργίτσια καὶ δὸς του πισκότα,
καὶ κάντο καὶ νότα,
κι' ὁ νόμος δὲν πάει τοῦ κάκου κι' ἀμόντε
καὶ τρῶει καὶ πίνει τὸ κόρο τοῦ Κόντε,
καθεὶς ξενοσταῖζει
καὶ τρώγων φωνάζει:
σπολλάτη, Ρωμάνο,
τενόρο σοπράνο,
μὰ νὰ κι' ὁ Πλατούτσας πηγαίνει 'στὴν πόρτα,
μὴ φύγῃ κανένας, νεσούνο νὶ σόρτα.

Κι' ὁ Δραγούμης ἐμπρὸς εἰς τὸν Κόντη
ξεφωνίζει καὶ τρίζει τὸ δόντι:
«Σὶ, βεντέττα, τρεμέντα βεντέττα,
ντὶ πουνίρτι τζιὰ λ' ὅρα σ' ἀφρέττα,
ὦχ! ἐκὼκῃσις τώρα σκληρὰ
μετ' ὀλίγον πὲρ τὲ σουονερά,
θὰ σημάνη γιὰ σὲ τρομερά.

Τῆς ἐλῆας σὺ μοῦ 'πῆρες τὸ κόμμα,
—ὦ ντελίτσια ντέλ ἀνίμα μίαι!—
καὶ μοῦ λὲς σότο βότσε μὲ σκῶμμα
πὼς ἐλπίς δὲν ὑπάρχει καμμία,
πλὴν θὰ φθάσῃ στιγμή, ποῦ γι' αὐτὰ
θὰ ζητῇς ἀπὸ 'μὲ πιετὰ».

Εἰς τῆς μύδας τὸ πρῶτο μοντέλο
ὁ Δραγούμης τοιαῦτα φωνάζει,
καὶ πετᾷ τὸ 'ψηλὸ του καπέλο

κι' ἓνα σκούφ' ὀλοκόκκινο βάζει,
καὶ πολλοὶ, Περικλῆ τενεκέ,
τὸν 'ρωτοῦν περιέργως: ἀπερκί;»

Γιὰτὶ πᾶς 'στὸν 'Αποστόλου, καθαῖμα τῆς πρωτευούσης,
καὶ δὲν ἔρχεσαι ν' ἀκούσης
τὸν παπποῦ τὸν Θεωδώρακη, τὸν λιγνὸ Κορδοναρέλο,
τὸν ἀρτίστα ντὶ καρτέλο,
ποῦ λιγόνονται τὰ πάλκα κι' ὁ λαὸς ὁ σεβνταλῆς
σὰν ἀρχίσῃ τὸ μινόρε 'στὸ Σάν-Κάρλο τῆς Βουλῆς;

«Ὅταν μὲ δορκάδος σάλτο
ἐμφανίζεται 'στὸ βῆμα,
εἶναι μπάσος καὶ κοντράλτο
καὶ βαρύτονος καὶ πρίμα,
παίζει πάντα πρῶτο ρόλο κι' ὅλαις τῆς φωναῖς τῆς κἀνι
καὶ κανένας 'Αποστόλου καὶ Ταμάνιο δὲν τὸν φθάνει.

«Ἐλα, βρὲ, ποῦ λὲς πῶς εἶσαι κάθε τέχνης θιασώτης,
νὰ κυττάξῃς καὶ ν' ἀκούσης τί θὰ 'πῇ τεχνίτης πρῶτης
εἶναι Λόεγκριν τοῦ Βάγνερ, εἶναι Φάουστ, Μαργαρίτα,
Τροβατόρος καὶ Τραβιάτα καὶ πρὸ πάντων Φαβορίτα.

Μιῖ σινιόρι,
'μιλεῖ μὲ καστόρι,
μιῖ σινιόρι, περντόνο πιετὰτε,
ἂλ βελιάρντο λὰ φίλια ριντὰτε,
τούτέστι, σινιόρι,
γιὰ δώστε τὴν κόρη
'στὸν γέρο πατέρα,
ποῦ νύκτα καὶ 'μέρα
τὴν κόρη του ψάχνει μὲ τόσο σεκλέτι,
τὴν κόρη τὴν δόλγια, τὸ δόλγιο Ντοβλέτι.

Κι' ἡ κόρη τὸν βλέπει μὲ πίκρα πολλή
καὶ τέτοια 'μιλεῖ:
«ὦ μία μπαρμπέτα,
φωτῖα, μπαγιονέτα,
Κορντόνα ἐ μόνιπλε κουάλ πιούμ' ἂλ βέντο,
μούτα ντ' ἀτσέντο
ἐ ντὶ πενσιέρ.
Σπέσσο οὐν ἀμάμπιλε λετζάντρο βίσο,
ἰν πιάντο ὁ ἰν ρίζο,
ἐ μεντζονιέρ.

Μ' ἄλλους λόγους τούτέστι: «Θεωδώρακη πατέρα,
ἀσταθὴς ἡ Κορδόνα σὰν φτερό 'στὸν ἀέρα,
μεταβάλλει καὶ σκέψεις καὶ τῶν φθόγγων τῆς σκάλας,
κι' ἡ γελᾷ κι' εἶτε κλαίει κόβει κούραις μεγάλας».

Κι' ἀκούς νὰ λήῃ, Περικλῆ, τοῦ Θεωδωρῆ τὸ κόρο
'στὸν γέρο Τροβατόρο:
«Ἡ καψοστρουγγα καρτερεῖ,
τί κάνεις, πάντρε μίε;
τόσον καιρὸ, κύρ Θεωδωρῆ,
νηστεύομε Ταμεῖο.

«Ἀδίκως τὰ νυκτέρια μας, ἀδίκως κι' ἡ παλάτα,
ντοῦρος ὁ Κόντες στέκει,
κι' οἱ τρανιτόροι τὸ γλεντοῦν, πίνουν τὴν τσοκολάτα,
καὶ τρῶνε τὸ τσουρέκι,

Ὁ μακρὺς Κορδονικός
Λάζαρος πολιτικός.

κι' ἐμεῖς δὲν ἔχομε ψωμί καὶ παξιμάδι σκέτο,
πόβερο Θεωδωρέτο.

«Προσμέναμε διάλυσι μὲ μυστικὴ λαχτάρα
νὰ ζαπαλῶμε βιολιὰ, σιμάματα, λαγούτα,
νὰ τρέξωμε 'στ' 'Ανάκτορα μὲ ζήτω καὶ μὲ συμπάρα,
ὡς ἡ γαμμένη μας ἐλπίς, σπεράντζα μας περντοῦτα.
Δοῦλετὶ καθὼς φαίνεται δὲν ἔχει μὴτ' ἐφέτο,
πόβερο Θεωδωρέτο.

«Ἄν ἦταν ἡ Κορδόνα μας 'στὴν 'Αουτοριτὰ
τότε θὰ 'δλέπατε φαγὶ καὶ μπόλικα πιετὰ,
τότε θὰ 'κάναμε κι' ἐμεῖς ἐσπερινὴ θυσία,
τότε θὰ 'βάζαμε κι' ἐμεῖς τῆς γλώσσας μας 'στὸν τόρνο,
τότε θὰ 'κανονίζαμε καὶ τὴν 'Ημερησίαν,
ὥσταν νὰ λέμε δηλαδὴ τὴν 'Ορντινε ντέλ τζόρνο.
Μὰ γιὰ τὸν Κόντη σήμερα βαροῦμε τόργανέτο,
πόβερο Θεωδωρέτο.

«Ἄν 'πέρναμε τὴν θέσι σας ἐμεῖς οἱ πατριῶται,
ἀντὶ Ρωμάνου τότε
ὁ κύρ 'Αλέκος ὁ Σκουζὲς, Μινίστρος τῆς Κορδόνας,
τῆς πρώτης μετέλλα-ντόνας,
τί τραπαλέντα θάκανε 'στὸ πῦσμα σας μεγάλα,
τί τσοκολάταις θάδινε, τί τσάι μὲ τὸ γάλα.
Τώρα δὲν ἔχει χάρισμα μὴτ' ἓνα τσιγαρέτο,
πόβερο Θεωδωρέτο.

«ὦ φερότσε, τούτέστι
τί θυμὸς καὶ τί ζέστη.

Μιὰ φωνὴ θλιβερά
ντὰλ τσιέλο βερρά.

«Ἀκουσέ την, γκράν Ντίο,
καὶ τὸν 'Αθω Ρωμάνο
καὶ τὸν Κόντη τὸν πλάνο
νὰ τοὺς πᾶν ντεντίο».

Τέτοια ψάλλ' ἡ καψοστρουγγα 'στὸν παπποῦ τὸν γκενερόσο,
κι' ὁ μακρὺς ὁ Καραπάνος, ἓνα πρᾶγμα γκραντιόσο,
τὸν ἀμῖκο Θεωδωρῆ
τὸν σιμόνε καὶ παρλάρει,
κι' ὅλο τὸν παρηγορεῖ,
σὰν νὰ λὲς τὸν κανσολάρει.

«Ἄ! κὲ Κουβέρν' ονιόρα
ἐ τάρντα νέλ βανίρ
ἂ καὶ ντεζία σωτήρ
νὰ γίνῃ, Θεοδώρα.

«Ἦγουν πῶς τὸ Κουβέρνο, καὶ μένει Ντεληγγάνη,
ἀργὰ σ' ἐκεῖνον φθάνει,
ποῦ λαχταρᾷ σωτήρας νὰ γίνῃ σὰν καὶ σένα
κι' ἀνκόρα σὰν κι' ἐμένα.

Κι' ὁ Θεωδωρῆς στενάζει
καὶ τέτοια τοῦ φωνάζει:
Σκόντο κὼλ σάνγκους μίο
λ' ἀμόρ, ἀγαπητέ,

δὲν 'πρόσμενα ποτὲ
τέτοιο γεροκομεῖο.

Τὸν σινιὸρ τὸν Λεωνίδα, Περικλέτο, διακρίνω,
πόθον μυστικὸν ἐγκρύπτει,
μὰ 'στὴν φόρτσα ντὲλ ντεσσίνο
ἀγογγύστως ὑποκύπτει,
μ' ἄλλους λόγους 'στὸ κισμέτι,
καὶ στονάρει γιὰ Ντοβλέτι.

Βλέπω τὸν σινιὸρ τὸν Ράλλη
κι' ὅλο ξύνει τὸ κεφάλι,
κι' ὁ Ζαήμης μέσα σ' ὅλα
περιμένει τὸν καιρὸν,
καὶ δὲν λέει μιὰ παρόλα,
κι' εἶναι πάντοτε παρών.

Καὶ 'στὴν Κάμερα ψελλίζει, δηλαδὴ 'στὸ Παρλαμέντο:
ἀκύτταξέ με, Λεονώρα, ποῦ δὲν ἔλειψα μουμέντο,
κι' ὅταν ὅλοι λὲν ἀντιῆμο,
κι' ὅταν ὅλοι λὲν παρτέντζα,
ἐγὼ κάθομ' ἐδῶ χάμω
καὶ μὲ βῆχα κι' ἱμφλουέντζα.

Κὲλ φιγούραις καὶ ριτράτα!...
σπλεντιτάρουν μὲς 'στὰ φῶτα
Τσαμαδὸς μὲ τὴν 'Αρμάτα
καὶ Βουδούρης μὲ τὴν Φλόττα.

Κὲλ ντουέτο,
Περικλέτο,
κὲλ σεκόντο,
κὲλ πρεφόντο!

'Ο μὲν λέγεται Μασκάνι τοῦ Στρατοῦ, τῆς Φανταρίας,
κι' ὅλης τῆς Καθβαλερίας,
ὁ δὲ λέγεται μαέστρος καὶ σινιὸρ Λεοκαβάλλο
τοῦ λιμπρέτου περὶ Στόλου,
ποῦ θὰ στείλῃ τὰ καράβια σ' ἓνα πέλαγος μεγάλο
κι' ὡς 'στὰ πέρατα τοῦ Πόλου.

'Εκεῖνος πὲρ τέρρε
καὶ τοῦτος πὲρ μάρε...
ὦ πάτρια, χαῖρε,
κατήφορο πάρε.

Κι' ὁ δόλιος Θανάσης τῶν φώτων προβαίνει
μὲ φάτσα κλαμμένη,
καὶ Κόντη, φωνάζει, καρίσσιμο φίλε
καὶ σπέρτο τζεντίλε,
πῶς ἄφησες ἔτσι μὲ τόση πρεμοῦρα
τὸν πρῶτο μαέστρο, τὴν λιττερατοῦρα,
καὶ πάει χαμένος—ὦ φρίκη κι' ὁρρόρ!
ἀνέπαφος πλοῦτος, σχεδίων τεζόρ,
καὶ βλέπω στραπάτσο τὸ τόσο τόνόρε;
"ὦ! κὲλ σεκατοῦρα κι' ἑτέρνο ντολόρε!
τούτέστι τί σάχλα καὶ θλίψις ἰν φόντο
τὰ τόσα λιμπρέτα νὰ πᾶνε 'στὸν βρόντο.

"Εκκο! σπούντα λὰ μπέλλ' ἀουρόρα,
δηλαδὴ τὸ ξημέρωμα φθάνει,
καὶ 'στὴ χάβρα παρλάρουν ἀνκόρα,
κάθε γλώσσα πηγαίνει ροδάνι.

Πρωῖαν τοὺς εἶδα, μαλλιά ξεπλεγμένα,
τὰ μάτια πρησμένα,
τὸ στόμ' ἀνοικτό,
ἀγρίους τοὺς εἶδα σὰν νᾶπιαν ἀφιόνι,
μὲ μοῦτρο λεμόνι,
καὶ χάλι φρικτό.

Καὶ τὸν Κόντη τριγυρίζουν καὶ τοῦ κάνουν χωρατὰ,
τώρα πλέον ἡσυχία, τώρα τρανκουῖλλιτὰ,
κὲλ μιζέρια, τοῦ λένε, κι' ἀθλιότης ἐ κουέστα
νὰ μᾶς δώσουν τὰ μισὰ,
'πλήρωσαν τῆς πεντακόσας καὶ μᾶς 'κράτησαν τὰ ρέστα,
σὰν νὰ 'πῆραμε ποσά.

Δὸς συγγνώμην καὶ περντόνο γιὰ τὰ τόσα μας καπρίτσα,
τώρα πᾶμε, κάρο Κόντη καὶ κουάδρο διαλεκτό,
γιὰ νὰ φᾶμε 'στὴν ὑγειά σου τῆς Λαμπρῆς τὴν μαγειρίτσα,
τῆς Λαμπρῆς τὸ κοκορέτσι καὶ τῆς σούβλας τὸ σφακτό.

Γκράν Σινιόρε, γκράν Ρωμίνο, κι' 'Αμφιτρώων διπλωμάτι,
ποῦ φορεῖς μονόκλ' 'στὸ μάτι.
Κὲλ Μινίστρο καθβαλιέρο!... πόσο τὸ γκαλι σοῦ στέκει!...
μπράβο, σκιάδο, κι' ὠσαννὰ,
καὶ σὰν ἔλθουμε ξανὰ
νὰ μᾶς δίνησιν σὰν γαλάντης κάθε κάρτο καὶ τσουρέκι.

"ὦχ! ἀντίο ντὲλ πασσάτο!... δώστε μας ἑληῆς κλαδί,
πάει πλέον ἡ νηστεία ταρμαδῶν καὶ κουκιῶν,
ὦ μεμόριε, φωνάζουν, ὦ ντολτσέτσε, δηλαδὴ
ὦ γλυκάδες περασμέναις κι' ἀναμνήσεις τσουρεκιῶν.

Τέτοια ψάλλουν πρὸς τὸν Κόντη
ὅλ' οἱ πρίμοι κι' οἱ σεκόντοι
κι' οἱ σοπράνοι κι' οἱ πρεφόντοι,
τὸ πορτραῖτο τοῦ γυρεῦουν, κι' ὁ Τζωρτζάκης μας τὸ φρόμι
εἶμαι δοῦλος σας, τοὺς λέει, σόνο βόστρο σερβιτόρε.

Δὲν 'μποροῦσα γιὰ καιρὸ
μιὰ στιγμή νὰ ραχατέψω,
τώρα πιὸ ριποζερὸ,
δηλαδὴ θὰ χουζουρέψω.

'Η παράστασις φινίτο, κι' ἔως ὅτου γλυκοφέξη
κάθισαι ποὺ λὲς ἐκεῖ
καὶ χορταίνεις μουσική,
οἶχως, μπέστια, γιὰ τὸ κάντο νὰ πληρώσης δεκαέξη.

Μὰ τί φρίκη καὶ τρομάρα!... 'στῆς εἰρήνης τὰ πελάγη
ἓνα μας τορπιλλοβόλο μετὰ κρότου διερράγη,
ἐγινε κι' αὐτὸ θυσία, πῆραν φόκο τὰ καζάνια,
κι' ἔλα θρήνησε μ' ἐμένα
τὰ παιδιὰ τὰ σκότωμένα,
ποῦ γονεῖοις ἀφήκαν τώρα μὲς 'στὴ μαύρη τὴν ὁρφάνια.
Πλὴν νὰ χύσῃς ἓνα δάκρυ καὶ γιὰ τὸ τορπιλλοβόλο,
ποῦχε πάθει καὶ 'στὴ Μῆλο,
καὶ γὰ βόλταις μιὰν ἡμέρα θὰ τὸ 'στέλλαμε 'στὸ Βῶλο...
Περικλέτο, δὸς μου ξύλο.

Π. — "Ὅρτε τὸ λοιπὸν, κανάγια, τῆς 'Αθήνας 'Ιταλέ,
νὰ, Κρισπίνο, Ριγκιέτο, Μπάρτολο καὶ Πιπελέ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπέπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.